

**BÖSZÖRMÉNYI
GYULA**

LÜZER RÁDIÓ, BUDAPEST!

**A BÉLA-IRTÓ
HADMŰVELET**

BÖSZÖRMÉNYI GYULA

**LÜZER
RÁDIO
BUDAPEST!**

**A BÉLA-IRTÓ
HADMŰVELET**

Első adásnap,
augusztus 6., szombat, 16^h 12',
első bejelentkezés

KRRrrzzzzZZSSSSSÍÍíZzzrRRSSss...

KITT... Halló! ...KATT

zzzZRRSsssuHUsuHíszzzZ...

KITT... Halló, van ott valaki? Vagyis hogy... hall engem bárki is odakinn, az éterben, vagy hol? ...KATT

SSSRrrrííÍJÚúúzzzzZRR...

KITT... Süket ez a vacak, vagy mi?! Lássuk ezt a gombot, amit körbe lehet tekerni. Az van alá írva, hogy... SÁV-KE-RE-SŐ.
...KATT

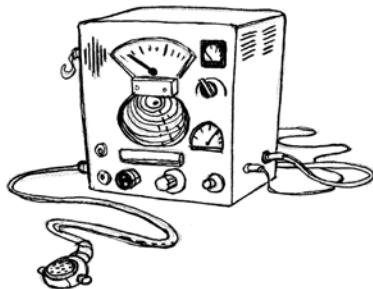
ZzzrRÍÍÍss [...brékó, brékó, nagyika, feltetted már a pacalt főni?...] hHSSSRÚúúzzz [...taxit kérnek a Gyorskocsi utcába, Pukivan Teodor névre... Bocsánat, helyesbíték: Trotyvan Elemér névre...] ZZSsrrhiisRRRr [...és akkor azt mondja nekem a Jolán, tudod, akinek az egyik lába X, a másikat meg ki se lehet olvasni, hogy...] rRHHHUUsssss [...mentő egyes, mentő egyes, azonnal induljon a Szondi és Rózsa sarkára, ahol a mentő hatos felborult...] hHrrzzzZÍÍSS

[...én csak azt kívánom neked, hogy tízemeletes legyen a házad, de lift helyett a görcs rángasson benne fel-le...]
zzzssrrrRGÚÚSs...

KITT... Mindenhol hangzavar, de ha ide tekerem a gombot, egészen a tárcsa legszélére, itt csak sistergés meg zúgás jön. Úgy látszik, ezt a sávot senki nem használja. IGAZAM VAN?! ...KATT

SSzzzzrhuUÚÚúzzzzZ...

KITT... Ez aztán a totál zsír! Van egy böhöm adóvevőm és egy SAJÁT rádiósávom, amin azt dumálok, amit akarok! ...KATT

Első adásnap, augusztus 6., szombat, 17^h 43', második bejelentkezés

KITT... Hát jó, ha senki nem hallgat, akkor akár el is mondhatok mindent, amivel tele van a zoknim, nem igaz?! ...KATT

SShusszzZRRRÍ...

KITT... Hullacsend és zombiszag! Ez tök menő! Vajajja nagyfater (semmi gúnyos vihánc: ő anya papája, akit Vajajja Zakariásnak hívnak, bár mi csak Zaki tatának szólítjuk)... Szóval a nagyfater azt szokta mondani: a hallgatás beleegyezés!

Szóóóóval Kezdődjék az adás, nyomassuk ezerrel, bele az éterbe, jeee...!

Az egész szottyos dili hat napja kezdődött, mikor a családom átment sivatagi tevekaravánba. Tényleg pont úgy néztünk ki, mint azok a csóringer tevék a Spektrumon, amiket rogyásig pakolva Kergetnek egyik oázisból a másikba.

Apateve aznap reggel a legjobb öltönyét vette fel, pedig tudta, hogy estig több tonna holmit kell majd megmozgatnia. Erről anyateve tehetett, aki szerint a család (vagyis a Karaván) életének egyik legfontosabb napján apa (vezérteve) mégse nézhet ki úgy, mint valami punk hegyi öszvér. Szóval apateve tutira Kiglancolva,

fehér ingben, nyakkendőben, tükrösre suvickolt cipőben cipelte a bútorokat a teherautóra. A sofőr és a segédje szakértő szemmel figyelte a konyhaablakból, miközben az anya által főzött kávéért kortyolgatta. Miután a család cuccaival megrakott kocsi útra kelt, és apa átadta házuk kulcsait az új tulajnak, a maradék bőröndökkel, nejlonzsákokba tömködött ruhákkal, meg persze a folyton csaholó Csumpival végre mi is elindultunk a vasútállomásra.

Pocsék érzés volt utoljára átvágni a Kisvároson, ahol felnöttem. Igyekeztem nem nézni se jobbra, se balra. Sajna még a járdák repedései is régi ismerőseim voltak, szóval mire felkászálódtunk a vonatra, én majdnem elbőgtem magam.

Hogy totál gáz, ha az ember tizenhárom éves fiúként sírni kezd? Kít érdekel? Ezt az adást úgyse hallja senki. Mert tényleg nem hallja, igaz?! ...KATT

ZZzrrrsssíÍSZZZ...

KITT... Na, erről van szó!

Én nem érzem égőnek, hogy hiányozni fog az otthonunk. Bezzeg Monyó, az agyhalott nővérem, egészen más pálya! Ő, mióta kiktört rajta a vámpírimádat, Kerubínának szólíttatja magát. Persze senkinek nem áll rá a szája, és ha mégis megpróbáljuk, mindig röhögés lesz belőle. Szóval Monyó egész úton arról nyávogott, mennyire menő, hogy végre megpattanhat ebből a porfészekből.

- Holnap már igazi sötét lelkű, titokzatos és legfőképp **pesti** emósként ébredek – közölte a családdal, mikor az állomás nyilvános vécéje előtt nyomultunk el. Ez aztán annyira felhúzta anyát, hogy két lépés távolságból is tisztán hallottam, ahogy a fogát csikorgatja. Bár lehet, hogy ezt a hátborzongató zajt inkább Pet (valójában Petra), a kishúgunk csikarta ki belőle, aki egész úton bömbölve vonszoltatta magát.

A Keleti pályaudvarra érve aztán kezdetét vette a nagy tevesprint. Új lakásunk csak négy sarokra volt, ezért anya hallani sem akart arról, hogy taxit fogjunk. A kéglibe egyébként Guszti bá jóvoltából költözhattünk, de ez most mindegy. Szóval átvonultunk a Baross tér alatt, majd tovább a Rákóczi út bal oldalán. Hulla jól nézhettünk ki, mert minden pesti megbámult minket, és a legtöbben rosszalló grimaszokat vágtak.

Apateve haladt legelől, a hóna alatt és a Két kezében egy-egy bőrönddel, hátán túrazsákkal, a nyakában két tarisznyával, talpig öltönyben. Mögötte Monyóteve illegette magát fekete bőrminiben, neccharisnyásan, halálfejes pólóban, magas szárú csizmában. Mivel a szereléséhez legjobban a két ruhákkal teli, **fekete** szemeteszsák illett, csakis azokat volt hajlandó cipelni. A karavánban én voltam a következő: Markteve (magamat hívom Marknak, mert ahogy a többiek szólítanak, az **bőőőeee...** ha értitek, mire gondolok, kedves nem-hallgatóim). Azt hiszem, engem bámultak meg a legtöbben, ami nem is csoda, hisz bal kezemmel egy gurulós bőröndöt vonszoltam, jobbal a fejemen egyensúlyozott fedeles kosarat tartottam, a hátamra pedig a két kecskepapaságj ketrece volt felszójazva. Áglaki Izofandrusz és Áglakiné Zseraldína baromi ideges volt az utazástól, így aztán rendesen potyogtatott, aminek

persze jó része a hátamon kötött ki. Szóval a látványomnál már csak az általam húzott bűzcsík volt tutibb.

A családi karavánt anyateve zárta. Ő még a vidéki házunk előtt fogta kézen Pettevét, miközben a másik csuklójára Csumpi pórázát csavarta – s bizony azóta sem engedte el egyiket sem! Azt hiszem, a költözés anyát boríthatta ki leginkább, mivel a vonaton a kutyát fésülte meg, és Petet állította az első, utunkba kerülő hársfa alá, hogy „most emeld a lábad, mert Később már nem lesz rá alkalom”. Szegény hugi, aki még hisz abban, hogy a szülőnek mindig igaza van, nagy szemekkel pislogott, majd leguggolt, és hajrá...

Végül aztán csak megérkeztünk a Kiss József utca 2/A elé. A hatalmas, sötétbarna kapun rögtön kiszúrtam egy fehér festékkel maszatolt szívet, benne az É+L betűkkel, fentebb pedig egy **I Love** matricát, amiket jó jelnek vettem: ezek szerint a környéken csajok is élnek! A teherautó már rég befutott, úgyhogy kezdődhetett a hurcolkodás. A Kérő, amit Guszti bá, apa bátyja „jelképes összegért” adott bérbe, a vén körfolyosós bérház harmadik emeletén lapul. Most nem fárasztanék senkit a pontos terepszemlével, mert ezt a holnapi adásra tartogatom, úgyhogy legyen elég annyi, hogy a fáraók bebalzsamozott hullái is tágasabb helyen heverészhettek, mint ami ötünknek jutott.

A lényeg, hogy már hat napja pesti lakosok vagyunk, és én ezennel megkezdem a... Mi is legyen a neve? ... Megvan!

Szóóóóval megkezdem a **Lúzer Rádió, Budapest** adásainak sugárzását!

Kedves nem-hallgatóim, mára ennyi voltam, császtok! Húzok, mielőtt az ősök keresni kezdenek. Holnap ugyanitt, ugyanekkor, ugyanígy, meg hasonlók... KATT

Második adásnap, augusztus 7., vasárnap, 9^h 23', első bejelentkezés

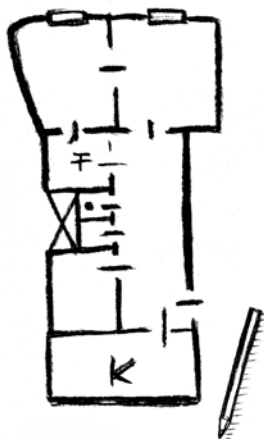
KITT... Itt a Lúzer Rádió, Budapest, kedves nem-hallgatóim! Mert ugye továbbra sem hallgat senki?! ...KATT

ZzzsSSSzííÍSSsuuuUSSS...

KITT... Helyes! Akkor hát...

Hol is tartottam? Ja, igen! Szóval beköltöztünk az új Kéróba, ami elég zűrös buli volt, mivel a Guszti bától kapott harmadik emeleti odú jóval kisebb, mint amit megszoktunk. A Kertes házunk, ahol eddig laktunk, hatalmas konyhából, nappaliból, két fürdőszobából és ÖT szobából állt!

Ehhez képest a mostani kéglünk így néz ki: a gangról egy hosszúkás **közlekedőbe** lépünk, amiből jobbra falatnyi konyha nyílik... Hogy „falatnyi”, azt apa mondta kínos vigyorral, szellemességnek szánva, mert látta, hogy anya mindjárt elsírja magát. A dolog be is jött, mert anya attól kezdve nem sírós, inkább harapós hangulatba került. A konyha

ablaka egyébként szintén a gangra néz, úgyhogy aki odakinn jár, akkor is látja, hogy mit burkolunk, ha cseppet sem kíváncsi rá.

A bejárattal szemben nyíló ajtó egy három lépés hosszú, két lépés széles, ablaktalan „izébe” vezet. Ennek valaha a semmit sem jelentő **alkóv** nevet adták, de Monyó szerint szólítsuk csak nyugodtan cselédszobának, mivel valaha ott húzta meg magát a család szolgálója. Miközben ezt mondta, jelentőségteljes pillantást vetett rám, ami bizony nem sok jót ígért.

A meglehetősen hosszú közlekedőből bal kézre, szemben a beépített szekrények sorával, további három ajtó nyílik. Az első a „félfalatnyi” Kamra, tele üres polcokkal. A második a „negyedfalatnyi” vécé, amiben ücsörögve akkor is szorulást érzek, ha megy a hasad. A harmadik a fürdőszoba, aminek a látványától kirázott a hideg. A kád vénségesen vén, kacskaringós lábakon álló vasszörnyeteg... A csempék sárgák az évszázadok alatt rájuk rakódott vízkőtől... A plafon alatt pucéran futó csövek, amik úgy hörögnek és zaborognak, mint Zaki tata gyomra a harmadik tányér csülkös bableves után.

Az tuti, hogy a magam részéről mától kezdve csak akkor fürdök, ha már a legyek is öklendezni kezdenek a közelemben!

Az előszoba legvégén nyíló ajtó a nagyszobába vezet. Ez végre emberi életre alkalmas helyiségnek tűnik. Parkettás, napfényes, tágas. Dupla ablaka a Kiss Jóska utcára, pontosabban a szemközti bérházra néz (vajon hová csomagolhattam a látszóveemet?). Jobbra, a sarokban egy hatalmas cserépkályha terpeszkedik, balra pedig tejüveges, kétszárnyú ajtó nyílik a kisebbik szobába, amiből újabb ajtón át juthatunk vissza a horrorfürdőbe.

Hát nem szuperzsír ez az egész?!

Hát nem!

- Hogy fogunk itt elférni? - Kérdezte anya, és a hangja úgy re-
megett, mint két órával később apáé, mikor a családi fényképek
elhelyezése közben kalapáccsal az ujjára csapott.

- Lapjával - vihogta

Monyó.

- Én Csumpival al-
szom! - szögezte le Pet
akaratosan toppantva.
Családunk border ter-
riere egyetértően vak-
kantott.

- Majd meglátjá-
tok, milyen boldogok

leszünk itt - tárta szét a karját apa, jobb kézzel a konyhát, ballal
a cselédszobát pókhálózza le. - Jó emberek kis helyen is elférnek,
ha már kiválasztották maguknak a saját zugukat.

Ez úgy hangzott, mint egy harci riadó. Én hátamon a rikácsoló
kecskepapagájokkal, Pet az izgatottan csaholó Csumpival, Monyó
pedig az egyik fekete szemeteszsákkal a kezében spriccelt szét
a lakásban.

- Stipistop a nagyszoba! - üvöltötte zombiszerű nővérem, min-
den göncét a szoba parkettájára borítva.

- Stoppostipp az ajtós barlang! - visitotta Pet az előszoba
hatalmas beépített szekrényeinek egyikéből.

Én - amilyen lúzer vagyok - képtelen voltam gyors elhatáro-
zásra jutni, bár a hátamra szíjazott ketrecben az Áglaki házaspár
veszett szárnycsattogtatással biztatott. Először a kisebbik szoba
felé indultam, mert annak is volt saját ablaka, ráadásul külön

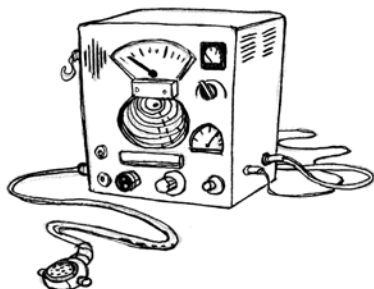

bejárata a fürdőhöz. Félúton viszont az jutott eszembe, hogy így az én hullamániás nővérem szomszédjává válnék, ami totál szívas. Hiába volna két kijárata a szobámnak, Monyó úgysem engedné, hogy átjárnak a territóriumán, s ha ráadásul még a fürdőbe is beveszi magát valaki, na, akkor tuti csapdában vagyok.

Így tehát sarkon fordultam, s mivel több, ablakkal bíró helyiség nem akadt a lakásban, a konyha közepére álltam, kihirdetve megmásíthatatlan döntésemet:

- Ez itt az én kecóm!

Persze anya mindig is kötelességének érezte, hogy figyelmen kívül hagyja a döntéseimet, különösen, ha azok megmásíthatatlanok. Azt hiszem, úgy érzi: attól igazán jó és gondoskodó szülő, ha folyton keresztbe tesz nekem. ...KATT

Második adásnap, augusztus 7., vasárnap, 15^h 01', második bejelentkezés

KITT... Kedves nem-hallgatóim, habár ma délelőtt már szoltam hozzátok, most ismét kénytelen vagyok az éterbe kiáltani, milyen sanyarú az én sorsom! Történt ugyanis, hogy az új lakásunkba – ami apa szerint kezd igazi „luxusparadicsomhoz” hasonlítani, anya szerint viszont inkább egy „aszfaltos szétcsapott görögdiannyére” emlékeztet – váratlanul beállított a főbérnök.

Gusztai bá baromi furcsa alak! És nem csak azért mondom ezt, mert mindig régimódi öltönyben, csíkos-zsebóráss mellényben, csíptetőss szemüvegben és kalappal a fején jár. Hivatalosan apa bátyja, de mivel kerek tíz évvel idősebb nála, ráadásul hihetetlenül **nagy az arca**, ezért inkább olyan, mintha apa **apja** volna.

– Látod-látod, Kornélkám, már megint én húztalak ki a trutymóból! Épp úgy, mint mikor gyerekkorunkban az a kecske az emésztőig kergetett – harsogta Gusztai bá, amint átlépte a küszöbünket (ami **valójában** az ő küszöbje). – Most is azt mondom neked, amit akkor: szívesen segíték kimászni, de csak abban az esetben, ha utána mindent úgy teszel, ahogy én tanácsolom!

Ezen aztán kötelező volt nevetni, hisz Guszti bá meg az épp aktuális „élete szerelme” (ma épp valami Vikike) is harsányan hahotázott. Én azonban kiszúrtam, hogy anya foga már megint csikorog, Monyó undorodva cicceg, Pet pedig direkt meghúzza Csumpi farkát, hátha a kutyánk bevállalja helyettünk az öngyilkos őszinteséget, és megharapja a nagyképű nagybácsit. Végül az ebünk nem, apa viszont majdnem megtette ezt, miután a félig sem berendezett lakásban uralkodó zűrzavart látva Guszti bá gunyoros vigyorral bűgta Vikike fülébe:

– Látod, ropogós grillmadaram, az öcsém mindig is ilyen volt: adok neki egy szép, rendes lakást, erre ő meg a szedett-vedett családjá két nap alatt katasztrófaövezetté változtatja azt!

Persze nekünk is van véleményünk apa bátyjáról, de azt csak akkor szoktuk kifejtetni, mikor ő már elhúzta a csíkot:

Pet szerint Guszti bá azonos azzal a kecskével, aki gyerekkerükben az emésztőbe kergette apát (asszem, a hugi ráérezett a lényegre!).

Monyó szerint Guszti bá csak egy felfúvódott, túlérzett zombi, akít ideje volna megkínálni egy ezüstgolyóval.

Apa szerint a bátyjában egy igazán jó ember van elveszve, de hiába keresi bárki, már sosem kerül elő.

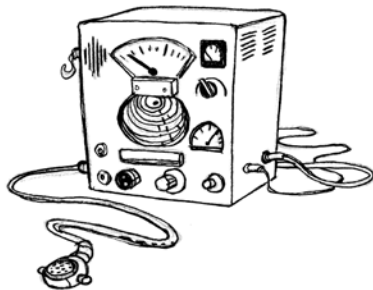
Anya szerint viszont mégiscsak meg kéne már próbálni azt a keresést, mondjuk, egy kőfejtő csákánnyal, mert Guszti bá egy

óriási nagy... (ez a szó nem illik rádióadásba, úgyhogy inkább kifütyülöm -----).

Szerintem viszont Guszti bá igazán jó fej, hisz miután elveszítettük a vidéki házunkat, mert nem tudtuk fizetni a törlesztőrészleteket (amiről persze mi, a család gyerekei, nem tudunk! Ááá, dehogyan tudunk!)... szóóóóval, mikor majdnem az utcára kerültünk, Guszti bá apa hóna alá nyúlt – azzal se törődve, milyen izzadságszagú lesz a keze –, és beemelt minket ide, a Józsefváros szívébe. Sőt, valami übermenő állatklinikán munkát is szerzett apának, ahol holnapra egy hétre, hétfőn kell kezdenie, annyi fizetésért, amiből lazán ki tudja pengetni a lakás bérleti díját, s a maradékból talán még kajára is futja majd.

Hát mi ez, ha nem totál „jófejség”?

A lényeg, hogy Guszti bá meg az ő műkarmos-kuncogós Viki-kéje most épp odalenn vendégeskedik a nagyszobánkban, én meg szépen elhúztam a csíkot, mivel kicsit sem vagyok kíváncsi arra, hogyan csikorog anya foga, és vörösödik apa feje... KATT

Második adásnap, augusztus 7., vasárnap, 16^h 13', harmadik bejelentkezés

KITT... Most esik le: nektek, kedves nem-hallgatóim, tutira fogalmatok sincs róla, hogy honnan szórom szerte a Lúzer Rádió adásait! Okesz, hát legyen, felhomályosítalak benneteket, hisz úgysem buktathattok le.

Szóóóóval, az úgy volt, hogy mindjárt a költözésünk első napján, miután apa bejelentette, válasszunk magunknak alvóhelyet – anya pedig azt jelentette be, hogy felejtjük el a szabad szobaválogatás jogát, mert ő már el is döntötte, ki hol fog szunyálni...

Tehát miután az ősök lestopolták magunknak a nagyszobát (naná!), a mellette lévő

Kisebbit pedig kiutalták az én sötét tekintetű nővéremnek, valamint a „barlangszekrény” mélyéről előrángatott, kutyaként morogó húgomnak, engem végül az alkóvba, vagyis a cselédszobába száműztek.

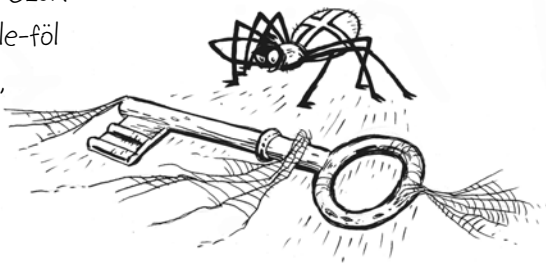
Ne tudjátok meg, miféle lyukban élek! Az egész alig öt lépés hosszú, három lépés széles, a plafon viszont legalább négy méter magasan van, ablakról pedig ne is álmodjatok! Ráadásul az ajtóm pont szemben található a lakás bejáratával, így aztán a családmészáros betörő (ha jön) elsőként majd tutira engem tesz hidegre a szolgálati baltájával, és csak aztán keres rá a többiekre.

Lényeg a lényeg: miután ebbe a sötét lukba sikeresen bepréseltük az ágyamat, a sarokba pedig az asztalomat és egy széket, már semmi másnak nem maradt hely. Ha éjszaka szűkségem lesz... mit tudom én... mondjuk a tartalék zsebkendőmre, akkor végig kell lopakodnom a sötét közlekedőn, el a kamra meg a klotyó előtt, hogy feltúrhassam a beépített szekrényeket, amikbe a holmim került.

A **személyes cuccaim**, amiket az én hullaszerű nővérem meg a sajtukakac húgom ezentúl BÁR-MI-KOR ÁT-KU-TAT-HAT! ...KATT

ZZZzrrrjii [néhány percen át] ÍÍSSsSHhrzzzz...

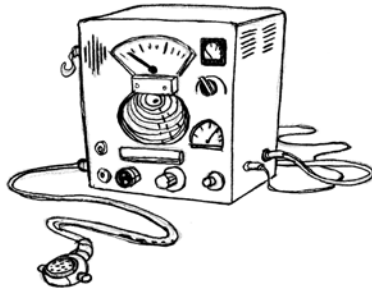
KITT... Bocsesz, drága nem-hallgatóim, de most, hogy alaposabban átgondoltam, micsoda szívás lett az életem, az agyam hirtelen ledobta az ékszíjat. Szűkségem volt néhány perc le-föl mászkálásra (remélem, nem dübörögtem túlságosan), meg némi gerendába öklözésre (asszem, beszereztem

néhány szálkát), de most már... Húúh, igen, most már jobban vagyok.

Tiszta mázli, hogy azon az első napon, mikor beköltöztünk, én találtam meg a kulcsot! A nagyszobában álló, méregzöld cserépkályha mögötti részbe volt becsúsztatva. Marha nagy, súlyos és tiszta rozsdás meg vas. Látszik rajta, hogy talán még Petőfi vagy Mátyás király idejéből maradt a kályha mögött, szóval azonnal tudni akartam, mit nyit.

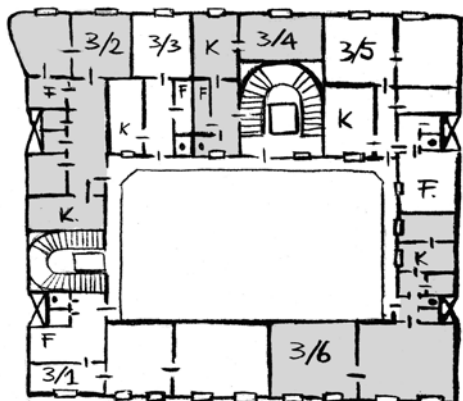
És hát meg is tudtam, süket fülű nem-hallgatóim! Meg bizony, hisz különben hogy is nyomathatnám nektek a Lúzer Rádió csúcsmega adásait idefentről, a Kiss Joci 2/A padlásteréből, aminek feljárójához a családban egyedül nekem van kulcsom, jeee! ...KATT

Harmadik adásnap, augusztus 8., hétfő, 12^h 54', első bejelentkezés

KITT... Ma úgy döntöttem, ahányszor csak lehet, teleszórom az étert a hangommal. Akár naponta többször is felkigyózok ide, a padlásra, persze vigyázva, nehogy a családból vagy az emeletünkön lakók közül bárki is kiszúrja, hogy saját kulcsom van. Mondjuk eddig még egyetlen szomszédot sem láttam a gangon. Totál olyan, mintha a harmadik emelet hat lakásából ötben senki sem élne. Persze az is lehet, hogy tényleg nem **él**, s valójában Monyó Kedvencei, az éjszaka titokzatos, bár kissé szagos lényei, zombik, vámpírok, farkasemberek meg hasonlók dekkolnak körülöttünk. Bár a szemközti, 3/5-ös lakás függőnye kiskacsamintás, a tőlünk jobbra lévő, egészen a sarokba húzódó 3/1-es előtti vaskorláttra pedig az ott lakó tegnap egy selyemkendőt tett ki száradni. Hát ja! Nehezen hiszem, hogy az élőhalottak csipketerítőkkal vacakolnának – hacsak nem azzal takarják le éjszakára a koporsót, amiben nappal szunyálnak. ...KATT

HhzzzsSRr [tizenkét percen át] ííÍJÚÚÚússsSzz...

KITT... Bocsesz az adásszünetért, drága nem-hallgatóim, de rájöttem, hogy nagyon hasznos volna, ha rajzolnék egy vázlatot az emeletünkről, mert így nem kell folyton magam elé képzelnem, hogy mi és hol található. Persze ti ezt a remekművet nem láthatjátok, pedig szerintem berosálnátok tőle, milyen tehetséges

vagyok. Szerencsére a padlás, ahonnan a Lúzer Rádió adásait nyomatom, tele van mindenféle kacattal, lommal és firlefránccal, amit az alatt[as] lakók az évszázadok alatt idehordtak. Ezek közt találtam ezt a falapot meg a széncerkákat, zsírkrétákat, és tádááám...!

Íme, a Kíss József utca 2/A harmadik emeletének vázlatos ábrázolása.

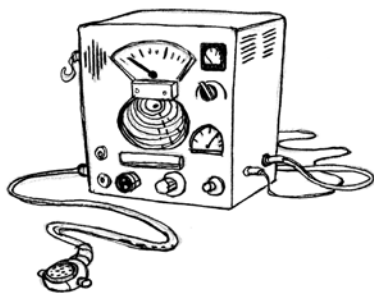
Kár, hogy rádiós vagyok, és nem tévés. Na mindegy, azért megpróbálom elgagyogni, mit kéne látnotok. Van tehát a harmadik emelet, ahová két különböző útvonalon is fel lehet jutni, mert ezekbe a pleisztocén (tehát agyzsibbasztóan régi) házakba még két lépcsőházat építettek. Az egyiket a gazdag lakóknak, a másikat meg a szolgálóknak, cselédlányaiknak meg az inasoknak, postásnak, szenesembernek – szóval azoknak, akiknek az élete tiszta szívás, mint az enyém. A mi kőkorszaki elődeinknek baromi nagy arcuk lehetett: a dolgoknak értelmetlen neveket adtak (pöli lichthóf, azaz világítóudvar), és még arra sem voltak hajlandóak,

hogy ugyanazon a lépcsőn közlekedjenek, mint a szolgálk meg a nekik dolgozó csóringerek.

Szóóóóval, a főlépcsőház ott van, ahol a ház kapubejárója; a cselédlépcső meg a tőle jobbra lévő oldalon. Persze végül mindkettő eljut a harmadikra, csak épp máshol bukkan ki a gangra, vagyis a függő- avagy körfolyosóra, ami önmagában is totál csúcs, mert rajta járva, s közben az ingatag vaskorlátba kapaszkodva úgy érzed, mintha bármelyik pillanatban lezuhanhatnál! A gang különben U alakú, tehát nem fut teljesen körbe. A belső udvar harmadik oldala sima, fehérre mázolt, itt-ott néhány apró klotyó-meg kamraablakkal és rengeteg madártrottyal pettyezett tűzfal.

Bődületes hipergáz, hogy a befelé néző lakásablakok némelyikéből semmi más nem lehet látni, mint ezt a meszelt falat!

Az emeleten hat lakás van, de ezt már mondtam. A miénk a cselédlépcsőtől balra található. A gangon ballagó előbb a konyhaablakunkon lát be, aztán már ott is van az ajtónk előtt. Eddig kb. ennyit tudok az emeletünkről. Most lemegyek, mert kajaszagot hoz a léghuzat, nekem pedig már régóta és igen hangosan dörömböl a hasam. ...KATT

Harmadik adásnap, augusztus 8., hétfő, 16^h 34', második bejelentkezés

KITT... A szimatom nem csalt: odalenn tényleg kaja várt, most mégis éppolyan éhes vagyok, mint mikor félbeszakítottam az adást. Hogy miért? Hát mert anya rakott krumplit csinált, s bár a szélét rendesen odaégette, mert még szoknia kell az új sütőt, viszont a belseje tele volt tojással és kolbásszal. Tutira menő nyam-nyam!

– Úgy egyétek, hogy apu első fizetéséig ez az utolsó rendes étel az asztalon! – figyelmeztetett anya.

Nem is lett volna ezzel semmi gáz, ha az én agyhalott nővérkém nem dönt úgy, hogy ebéd előtt még megfésülködik – méghozzá ott, a falatnyi konyhánkban, a párolgó kaja fölött! Anya nem szólt rá, mivel ahhoz, hogy mi hárman elférjünk az asztal körül, neki és apának ki kellett mennie. Én meg persze túl kajás voltam ahhoz, hogy figyeljek, így csak a hatodik villánál derült ki, hogy Monyó ébenfeketére mázolt [különben barna!] hajszálai közül egy jól megtermett példány a tányéromban landolt.

Utálom, ha valami idegen, oda nem illő dolog csiklandozza a torkomat. Amint megéreztem, rögtön tudtam, hogy mi az, szóval

lecsaptam a villát, és kótorászni kezdtem utána a félig rágott kajával teli számban. Csakhogy az a rohadt hajsza! folyton kicsúszott az ujjaim közül, meg rátekeredett a

krumplidarabokra és a nyelvemre, aztán beakadt a két fogam közé, s közben a másik vége egyre lejjebb csúszott.

– Pfüj, a Marcsi busztustalankodik! – visította a húgom, akit egyszer majd azért fogok fejjel a klotyóba tunkolni, mert képtelen rendesen kimondani a nevemet, pedig idén már suliba megy.

– Ne légy már annál is undorítóbb, mint amilyen alapjáraton vagy, Májcsi! – sipította gúnyosan Monyó, miközben marsallbotként lóbálta szőrös hajkeféjét.

Szívesen közöltem volna vele, hogy ha valaki itt undorító, az tutira csakis ő lehet. Ám a hajsza! épp ekkor ért a nyelvcsövem feléig, s én hirtelen megértettem, mi a terve a kis rohadéknak: azt a néhány falatot is vissza akarja csalogatni belőlem, amit már korábban sikerült a gyomromba pakolnom.

És bejött neki! Naná, hogy be, hisz nemrég még a nővérem szerves része volt, s ezért annak **minden** gonoszságát genetikailag birtokolta!

A **booóááá**-hangra meg persze Pet hisztis toporzékolására és a nővérem eszelős vihogással kevert üvöltésére aztán anya is előkerült. Az „első fizetésig utolsó rendes ételnek” addigra totál annyira volt, mivel sajna nem sikerült időben félrehajolnom.

Na jó... Igazság szerint, ha úgy akarom, sikerült volna. Csakhogy az utolsó pillanatban rájöttem, hogy ha megteszem, akkor

minden, ami belőlem távozni akar, a nyitott konyhaablakon át egyenesen a gangra tette volna át a telephelyét – s én bizony nem így akarok bemutatkozni a szomszédoknak, vili?!

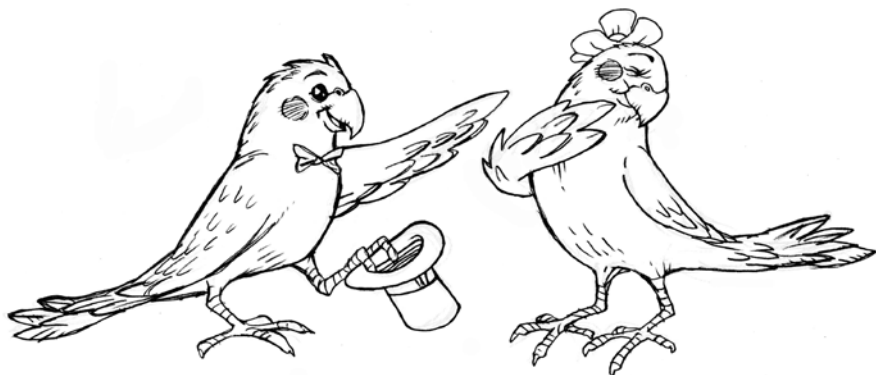
Lényeg a lényeg: most pont olyan kajás vagyok, mint egy órája. Ráadásul anya belém diktált némi szódabikarbónát, ami gyomorrontásra jó, és azt mondta, hogy estére választhatok az üres pirítós és a sós vízben főtt krumpli között. Siráltság! Szó szerint egy hajszálon múlt az életem, és úgy tűnik, vesztettem: éhen fogok halni. Esküszöm, legközelebb az én hullaimádó nővérem akár zombidarabkákat is potyogtathat a kajámba, akkor is megeszem. Egyébként Monyót meg a hajszálát végül azért nem fújtam be az ősöknek, mivel sajna egy hajszálnyi bizonyítékom sem volt. Vagyis pont annyi lett volna, de turkáljon utána az, aki-nek tele a gyomra. Monyóval egyébként se ajánlatos keckeckedni, ha az ember bizonytalan a győzelemben, mivel ő a fészülködésnél sokkal nagyobb aljasságokra is képes.

Mesélhetnék!

Majd fogok is... KATT

Harmadik adásnap, augusztus 8., hétfő, 20^h 17, harmadik bejelentkezés

KITT... Délután kénytelen voltam néhány órát a családdal tölteni, nehogy megkérdezzék, hol mászkálok folyton. Bár abban az eszement kavarodásban, ami nálunk van, talán észre sem vették, hogy jelen vagyok. Még mindig tart a „fészekrakás” – ahogy anya azt a kapkodós idegbajt hívja, ami az új kecónk berendezésével jár. Ma végre felhoztuk az udvarról a voliért. Agyban gyengébb nem-hallgatóim kedvéért elárulom: a **volier** egy szekrény méretű, tehát meglehetősen böhöm madárkalitka, aminek az alja kihúzható fiók, hogy a potyadék könnyen eltávolítható legyen, az oldalai pedig finoman szőtt madárhálóból állnak. Áglaki Izofandrusz és Áglakiné Zseraldina szemmel láthatóan boldog volt. Végre

elhagyhatják a szűk hordozóketrecet. Ahogy a párocskát beraktuk a volierbe, azonnal felültek a közepen terpeszkedő száraz faágra, és tollászkodni kezdtek. ...KATT

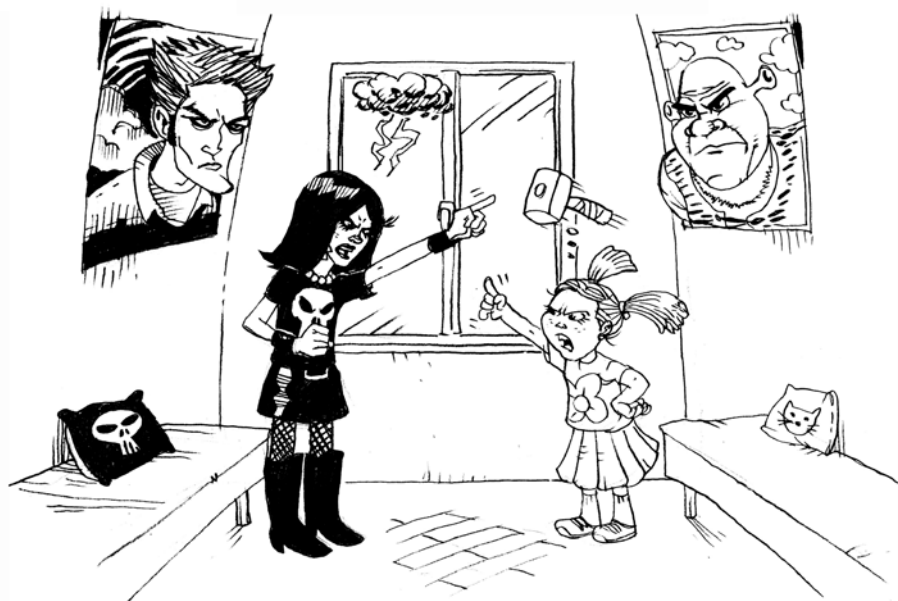
SsszzZHRRs [másfél percen át] hhrsSSÍízss

KITT... Bevallom, a Kecsepapagájainkat nézve hirtelen totál böghetnékem támadt. Azt hiszem, az **ág** látványa miatt lehetett: eszembe jutott a kertünk hatalmas diófája, amiről apa fűrészelte le ezt a gallyat két éve, hogy legyen min ücsörögniük a kis csőrösöknek. Csakhogy az a fa már nem a miénk, ahogy a kert meg a ház se. Vajon emlékszik még ránk valaki abban a városban? És itt, ebben a „busztustalanul” (ahogy Pet mondaná) böhöm nagy, bűzös és folyton hörgő-morgó Pestben lesz majd olyan, aki legálább azt észreveszi, hogy **vagyunk?**

Még mindig nem láttam egyetlen emeletszomszédunkat sem!

Monyó és Pet küsszobába való beköltözése persze egyáltalán nem volt békés. A húgom ágya a fürdőszobába vezető ajtó elé, a nővéremé pedig az utcára néző ablak alá került. Először pont fordítva tervezték, de Pet kijelentette, hogy akkor ő egyetlen perccet sem tud majd aludni, mert folyton attól fog parázni, hogy az ablakon át „busztustalanul szőrös kezek nyúlkálnak be érte”. Szerencsére Monyó gerjed a „busztustalanul szőrös és nyúlkálós kezekre”, úgyhogy hajlandó volt helyet cserélni vele.

Ezután viszont a posztertapétázás Kényes művelete következett, amin megint csak kitört a csajdili. Monyó elsőnek a hatalmas Twilight-mozilepedőjét rajzszögezte fel, amiről Robert Patinson úgy bámul le, mintha előzőleg kifolyt volna a szeme, úgyhogy szegénynek egy-egy pingponglabdával kellett azokat pótolnia. Pet válaszul a szemközti falra egy giga Shrek-posztert ragasztott, annyi cellulxszal, amennyinek a pusztas súlya elegendő a vakolat

lerántásához. Szerintem ez a két filmsztár szépségben, tehetségben, szellemben és történetben tényleg nem versenyezhet: a zöld öklű öldöklő lazán veri a sziporkavámpírt.

Lényeg a lényeg: Monyó hisztirohamot kapott, mivel úgy érezte, hogy „Shrek buta vigyora kigúnyolja a sötét vámpíromantika hercegét”, és így a két poszter semmiképp sem fér meg egy légtérben. Pet erre azzal az elsöprő érveléssel válaszolt, hogy: „A Shrek tök jó!”. Én a nagyszoba ajtajából néztem, amint a csajok előbb csak visítoznak, majd tárgyakat kezdenek egymás felé hajigálni. Végül megjelent anya, aki halk szóval, türelmesen elmagyarázta nekik, hogy:

– Tudjátok, lányok, az ilyen szűkös időkben, amilyeneket most élünk, muszáj engednünk az igényeinkből – s aztán mindkét posztert letépte a helyéről. – Így máris sokkal jobb! – biccentett elégedetten, bár a rajzszöglyukakkal és celluxfoszlányokkal tarkított

fal brutál gyászosan nézett ki. Talán épp ezért történt, hogy a következő pillanatban egyetlen méretes galacsinba gyűrte a vámpírmacsót meg a trollbajnokot, s aztán kivonult a szobából.

- Ezért még megfizetsz, te kis szutyok! – sziszegte ekkor Monyó.

- Te is fogsz kifizetni, te nagy... nagy... Trutyok! – csikorgatta a fogát Pet.

Amikor ezt csinálják, már-már csípem a tesóimat!

Mindent egybevetve azt hiszem, hogy én végül is hipermázlistának mondhatom magam. Igaz, hogy a szobámon nincs ablak, és ezért éjszakára is legalább résnyire nyitva kell hagynom az ajtómat – különben úgy érzem magam, mint akit idejekorán begyömöszöltek a koporsójába –, viszont a falamra azt teszek ki, amit akarok. Egyelőre még nem tudok dönteni Keanu Reeves mátrixos nyomulása és a Quimby-poszter...

Várjunk csak, hát ez meg mi?! Húazannya...! KATT

ZZSSsszzz [tizenkét percen át] ZÍíúúújjjRSssss...

KITT... Bocs, de ez... Huhú, hát ez nagyon kúúú, kedves nemhallgatóim! El fogjátok dobni az agyatókat, plusz még néhány létfontosságú szervetetek is, ha meghalljátok, mit találtam az előbb.

A Lúzer Rádió adója (amiről még mindig nem gagyogtam nektek semmit, de majd fogok, ígérem) a padlás keleti oldalán, közvetlenül az egyik tetőablak alatt van. Innen nyomatom nektek a tömény kultúrát, amit persze nem hallgattok (hülyék is maradtok – de hát ez már a ti bajotok), és néha felnézek, hogy lássam, mi a helyzet kozmikusán. A résnyire nyitott ablakon át csak az égboltot meg a tető egy darabját sasolhatom, de ennyi elég is ahhoz, hogy tudjam, mikor alszik be a nap. Na, és ahogy az előbb felnézek, hát látom ám, hogy valami derengés imbolyog a cserepeken. Mivel az alaptermészetemben genetikailag kódolt a

haláltmegvető bátorság (is), a gerendákba kapaszkodva felmász-
tam a tetőablakhoz, és kilestem rajta.

És olyasmit találtam, amire nincs magyarázat: a bérházunk háta mögött, hasonló bazi nagy házakkal totál körbevéve egy **templom bújik meg!** Igen, jól kagylóztátok, egy elhagyatott temp-lom! Vajon miért akarták eldugni? Még a városból erre tévedő, gyér fényben is látszik rajta, hogy az egész baromira le van robbanva. Legalább tízezer éve rejtegetik. A pestiek talán már a létezéséről is rég megfeledkeztek, mivel tényleg fullra körbe van építve. De ki jár oda és miért?

Ez már önmagában is sirály para! Tuti, hogy Monyó helyben összepisilné a bőrminijét, ha tudna róla – persze tőlem nem fog!

És a lényeg még csak most jön! Ahogy ott sasolok, hát egyszer csak fény mozdul a templomtorony ablakában. És nem ám elektromos, halogén, neon vagy valami egyéb vezetékes modernség! Áááá, dehogy! Kajakra GYERTYAFÉNYT láttam! Ide-oda imbolygott a félig leszakadt redőnyök mögött, aztán meg lassan elhalványult. A gyertyázó biztos lebotorkált a torony csigalépcsőjén, vissza a templomba... Sőt, talán egyenesen a kriptába, vagy hová!

Ez aztán az össznemzeti para, mi?!

Na jó, mára ennyi voltam; valahogy most túl sötét ez a padlás, úgyhogy császtok! ...KATT

Negyedik adásnap, augusztus 9., kedd, 7^h 06', első bejelentkezés

KITT... Igen, Kedves csupa csipa nem-hallgatóim, jól látjátok a vekkereiteken, vagy mitek van nektek: a Lúzer Rádió ma tényleg **ennyire** korán sugározza első adását! Hogy miért? Tisztában vagyok vele, hogy még tart a nyári szünet, és sajna külföldi nyaralásra sem indulunk, sőt, az eszem is buggyanatlan. Egyszerűen azért keltem ma ilyen korán, mert anya és apa tegnap este úgy döntött: ma végérvényesen befejezik a „fészekrakást”, ezért már hajnali hatkor kitrombitáltak minket az ágyból. Szegény Csumpi, aki rászokott, hogy az ágyam alatt aludjon, úgy megrémült a szokatlanul korai felfordulástól, hogy csahológörccsöt kapott. Erre persze a kecskepapagájok is pánikba estek, de apa szerencsére észnél volt, és még azelőtt rájuk dobta a télikapátját, hogy az összes tollat kitepték volna egymásból.

Bárcsak én is papagáj volnék! Akkor elég lenne a fejemre húzni a takarót, és máris azt hinném, hogy nyugis éjszaka vesz körül.

Ám mivel full intelligens főemlősnek születtem, anya kiparancsolt a szobámból, és azt mondta, csomagoljam újságpapírba a konyhát, mert festeni fognak. Apa szörnyen büszke volt rá, amiért a

Költözéskor nem hagyta magát lebeszélni arról, hogy a rég kiolvasott **Modern Állatorvos, Kutyaabaj-Macsakaj** és **Sintérhíradó** példányokat magával hozza.

– Látjátok, milyen jól jön most ez a sok régi olvasnivaló! – harogta, miközben a Pettől elkobzott cellux segítségével betegesen vedlő, törött lábú, kullancsos, félszemű, rühes és felboncolt négy lábúak képeitől tarka újságlapokkal ragasztottuk körbe a kredencet. Csumpi szegény csak egyetlen pillantást vetett a konyhabútor új mintájára, s máris nyüszítve húzott be a szobámba. – Eredetileg a gyerekeknek szántam, hogy ha majd az új iskolájukban papírgyűjtés lesz, ne maradjanak szégyenben, de be kell látnom: a minőségi fészekrakás fontosabb.

Mivel az apával közösen „levédett” konyhabútorok között valahogy mindenkinek elment az étvágya, ezért inkább kihagytuk a reggelit, és nyomban hozzáfogtunk a festéshez. Eleinte egész **kúl** volt a buli, de aztán kezdtek kiütközni a családtagok közötti ellentétek, mármint ami a művészetet illeti.

– Sárkányok! – jelentette ki Pet, sánta kutyát ábrázoló, túlméretezett papírcsákója alól. – Sárkányokat és pónikat akarok oda, szembe, különben mind a falra pöpködöm majd a paradicsomfőzeléket!

– Ne beszélj úgy, mintha óvodás volnál! – szólt rá anya.

– De hisz óvodás vagyok! – hökkent meg a húgom.

– Csak voltál, töpszli! – vigyorgott gúnyosan az ajtókeretnek támaszkodva Monyó (aki azért érezte magát elemében, mert sikerült bizonyos „női gondokra” hivatkozva kihúznia magát a meló alól – meg azért is, mert akkor még nem jött rá, hogy a félfát én már lemázoltam). – Ősszel suliba mész. Vagy talán már elfelejtetted, hogy nemrég volt az óvodai ballagásod?

- Akkor majd visszaballagok bele! - kiáltotta Pet, s hogy lássuk, komolyan beszél, a kezében lévő ecsetet teljes erőből a legközelebbi festékesflakonba vágta. Ezzel aztán pontot is tett a művészi karrierje végére, mivel apa nyomban megfosztotta őt a sántakutyás csákótól, anya pedig Csumpi mellé, vagyis az ágyam alá száműzte őt. (Megjegyezni: a fekhelyem alatt semmi gázosat, cikit és titkosat nem szabad tárolnom!)

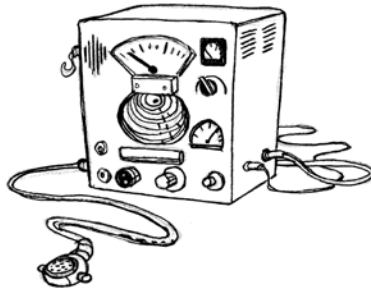
Mindez alig fél órája történt. Ja, hogy azt kérditek, kagylófülű hallgatóim, én hogyan tudtam meglépni? Tök egyszerűen. Vámpírmániás nővérkém végül csak rájött, hogy a félfá ragad, ezért a kedvenc fekete felsőjének annyi. Sajna ahhoz se kellett sok idő, hogy kiszúrja, milyen elégedetten vigyorgok, pedig totál igyekeztem a kólikás kutyákkal díszített papírcsákóm fedezékébe húzódni. Miután hozzám vágta a hígítós rongyot - amivel per-sze csak a csőfestésre előkészített rozsdamaró flakonját sikerült

eltalálnia –, én pedig menekülés közben izgalmas sormintát húztam a már lefestett falra, az ősök mindkettőnk azonnali deportálása mellett döntöttek. A „büntetésünk” addig tart, míg meg nem jön az eszünk.

Hehe!

Hogy Monyó hol várja, ami számára sose érkezik el, azt nem tudom. Én viszont egyenesen ide, a padlásra húztam a csíkot, mert tisztában vagyok vele, hogy tűrhetetlen adósságomat immár tényleg ideje törlesztenem. Szóóóóval csimbókos hajú, csupa csipa nem-hallgatóim, most végre elmondom nektek, hogyan is született a Lúzer Rádió, a ti kedvenc és ájulásig imádott csatornátok, amit...

KATT

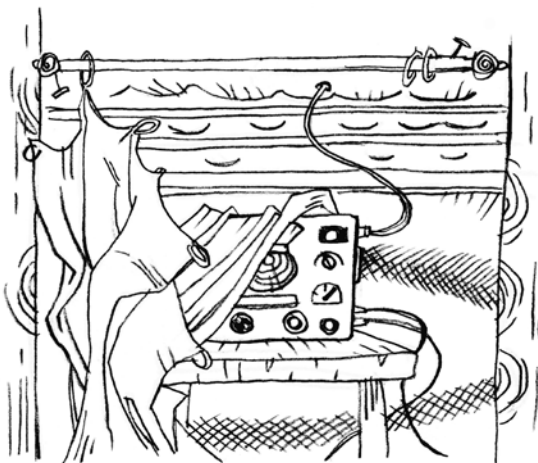

Negyedik adásnap, augusztus 9., kedd, 13^h 46, második bejelentkezés

KITT... Mindenkinek ezerral **halidéj**, surmókáim, ismét adásban a Lúzer Rádió! Azt kérditek, miért szakadt félbe a hajnali műsor, méghozzá pont a legizgalmasabb pillanatban? Ha jőfejkedni akarnék, azt mondanám: rátok voltam tekintettel, hisz egész a stúdióig elhallatszott az ásítózásotok, puhányok. Valójában viszont azért kellett sietve eltűnnöm a padlásról, mert feljött egy lakó, és én majdnem lebuktam. Szerencsére végül lazán sikerült elbújnom az illető elől, akinek még az árnyékát se láttam, csak a távolból hallottam, amint a padlás egyik messzi rekeszében matat...

Hogy is írhatnám le nektek ezt a totálbaró birodalmat, a Lúzer Rádió fészkrét, ami a Kiss Jócó 2/A padlásán található? Aki még sosem járt egy körfolyosós, öreg bérház padlásán, annak nagyon nehéz lehet elképzelni, miről vartyogok. Szóóóval... Ez a padlás még magánál a bérháznál is nagyobb, mivel a sátortetők mindkét oldalon átérnek a szomszédos tömbök lakásai fölé. Amikor először felmerészkedtem ide, biztos voltam benne, hogy valójában egy másik világba, dimenzióba vagy mibe csöppentem.

És ha jobban belegondolok, ez igaz is! A padlás böhom mesztergerendái, támasztékai és állványai átláthatatlan erdőt alkotnak, amik mind a cserepeket tartják. Köztük mindenféle folyosók, járatok, beugrók, mint valami menő

labirintusos horrorban – bár erre nem szeretek gondolni, mert akkor borsódzni kezd a hátam, és folyton magam mögé nézgetek.

Persze mindehhez képzeljeteek még hozzá többtonnányi port, ragacsos mocskot, felhőkben lebbenő galambtollat, szárazon ropogó patkány- meg egérpiszkot, és annyi pókhálót, amennyit még a Frodóra vadászó Banyapók se tudna kipréselni a szőrös hátsójából. A második látogatásomkor már elemlámpa is volt nálam, mert a cserepek között és a mocskos tetőablakokon át nappal is csak hiperkevés fény szűrődik be. Ekkor jártam körbe a padlást, és fedeztem fel, hogy a főgerendákra fektetett, járdányi széles pallókon kívül mindenfelé nyílnak keskenyebb oldaljáratok is. Addig mentem az egyiken, míg végül az egyre alacsonyabb tető miatt már csak guggolva tudtam előrearszolni, és akkor...

Igen, akkor találtam rá a Volna-K-ra!

Azt még nem is mondtam, hogy a járdaként használható, hatalmas tartógerendák és pallók hálózatáról bárhol le lehet lépni, és akkor az általuk körbezárt, téglalap alakú területeken járálhatok

tovább. Ilyenkor a surranóm alatt közvetlenül az alattam lévő lakás teteje, vagyis az azt borító kátránylapok vannak, úgyhogy jobb óvatosnak lenni, nehogy a lakók meghallják, amint fölöttük osonok. Baromira nem csipném ugyanis, ha letiltanának a padlástűrákról.

Főleg most, hogy enyém a Volna-K egész, tutira berendezett stúdiója!

Azt Kérditek, mi a túró az a Volna-K? Hát egy bazi nagy, totálbrutál őskövület rádió adó-vevő, ami nyom vagy ezer mázsát (próbáltam megmozdítani, de nem ment), és amellet, hogy könnycsorgatóan jól néz ki, ráadásul MŰ-KÖ-DIK! Na ja, hisz ha nem működne, a Lúzer Rádió se nyomathatná a szavaimat, ugyebár!

Lényeg a lényeg: négy nappal ezelőtt történt, hogy kezemben az elemlámpával egyre mélyebbre nyomultam a padláslabirintusba, s közben prűszköltem a portól, ragadtam a pókhálóktól. Öreg bútorok, szekrényroncsok, tetőcserépig halmozott ládák, bálák, kacatok és cuccok között botladoztam, s már-már azon töprengtem, hogy talán soha többé nem találok vissza a padláslejáró ajtajához, mikor hirtelen kiszúrtam a molyrágta függönyt! Az a rongy valaha (talán még a vassisakos királyok idejében) világosbarna lehetett, most viszont inkább sötét trotty színűnek tűnt, és több volt rajta a lyuk, mint egy télesztaszűrőn. Mindjárt vágtam, hogy csakis valami fontosat takarhat, ha már ilyen komoran fityeg. Mikor aztán megpróbáltam óvatosan félrehúzni, azonnal le is szakadt a kámpósszögekről, amik tízezer éve tartották. Csórikámnak betelt a szolgálati ideje, de én majd hozok helyette újat, őt meg szépen összehajtogatva dobom a kukába.

Szóóóóval a fekvő mestergerendák közötti négyzetben, ahová egy ládából tákolt, háromfokos lépcsőn lehet lejutni, dekkol a

fehér lepedővel takart, óriás adó-vevő! Vénségesen vén, rozzant asztalon áll, s mindenféle kábelek, vezetékek jönnek ki belőle, hogy aztán vagy a padláson fussanak szét, vagy kibújjanak a tetőablak sarkánál fúrt, spécin szigetelt nyíláson, valahová a szabadba, ahol a szerkó antennája feszeng. A készülék előtt öblös bőrfotel (ebben ülök most is) terpeszkedik. Mellette jobbról asztalka, rajta ernyős lámpa (felkapcsoltam, és ég... vagyis hogy világít, de tutira ám!), balról meg Komoly irattartós-fiókos polcrendszer vigyorog. A benne lévő sárgult, egérrágta, penészes papírokat még nem volt gyomrom átlapozni. Különben is, maga a készülék jobban érdekel, főleg, mióta rájöttem, hogy totál üzemképes a kütü.

Nna, drága nem-hallgatóim, akkor most hunyjátok le szépen a szemeteket, és képzeljétek el egy szürke fémből készült szerkezetet, ami pont akkora, mint... Hm, mint mondjuk egy minihűtő! Igen, a Volna-K pont olyan magas, csak egy kicsivel keskenyebb, és sokkal me-
nöbb. Az eleje tele van mindenféle gombokkal, tárcsákkal, lámpácskákkal, kapcsolókkal és két bemeneti nyílással. Az egyikbe – most már tudom – a fejhallgatót (nagy, párnás szörnyeteg – eltűnik benne az egész kókuszom), a másikba a mikrofont kell dugni. Az meg pont olyan, amilyeneket a régi háborús filmekben látni: bőrrrel bevont, fekete nyele és kerek „beszélőkéje” van, az oldalán pedig egy vörös gomb, amit nyomni kell, amíg dumálok...

KatKITT... és el kell engedni, ha a választ hallgatom ...KATT

...SsssZZRrhHHhhoouuusszSS...

KITT... Valahogy így, vili?! Választ ezen a sávon, ahová a tárcsát állítottam, szerencsére sosem kapok, különben attól kezdve meg se mernék mukkanni. Nekem bőven elég az a tudat, hogy ti, bamba nem-hallgatóim, NEM hallgattok engem, s így szabadon kidumálhatom magamból mindazt, ami... Szóval, ami kicsit sem csúcs az életemben.

A Volna-K-ról (rá van írva a neve, bár oroszul, vagyis cirill betűkkel: **Волна-К** – ezt apa régi sulis szótára segítségével sikerült megfejtenem) még annyit, hogy a műszerfal közepén van egy bazi nagy skála, ami a hullámhosszokat, csatornákat vagy miket jelöli. A vörös mutatót az egyik nagy tekerőgombbal lehet vándoroltatni. Fent, a jobb sarokban egy sokkal kisebb mutató látható, ami úgy rezeg, ahogy beszélek.

Ha halkan, akkor alig ficcen...

...ha normál hangerővel, akkor középtájon vacakol...

...**HA PEDIG ORDÍTOK** (amit meghallhatnak odalenn, úgyhogy inkább mellőzöm), akkor meg majd eltörik.

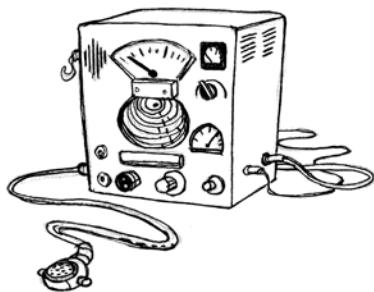
Nagyon tutkó!

Először persze azt hittem, hogy ez a vén csotrogány csak rozsdásodás céljából áll itt, de aztán gyanakodni kezdtem. A bőrfoffel, a lámpás asztal meg az irattartó... Valahogy minden túl... Túl **berendezett** volt, úgyhogy összeszedtem egyébként is legendás bátorságomat, és bekapcsoltam a küttyüt.

Előbb csak halkan, aztán egyre hangosabban búgott, és a belsőjében lámpák gyulladtak. Éreztem, ahogy a vezetékekről leég a por, láttam a megrezzenő mutatót, s aztán kiszúrtam a mikrofont is, ami a Volna-K oldalán, egy rézkarikába tűzve fityegett.

Hát... valahogy így kezdődött az egész. Mikor már biztos voltam benne, hogy rátaláltam egy olyan sávra, amit senki nem használ, akkor végre nyomatni kezdtem kedvenc adótok, vagyis a Lúzer Rádió műsorait.

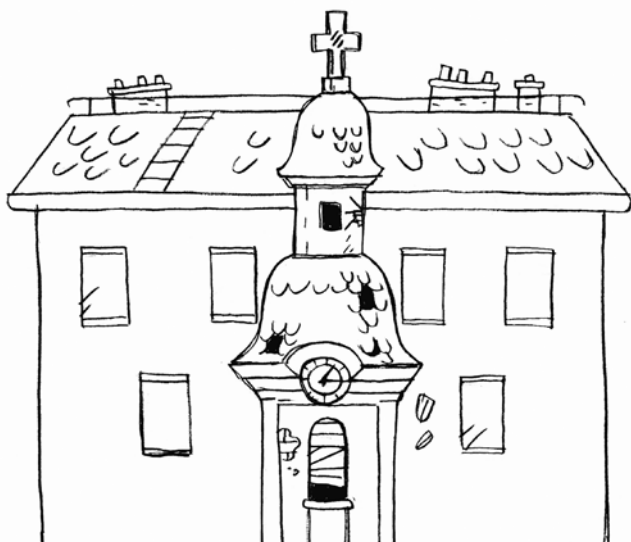
Most pedig megyek, mert tegnap dél óta csak sós krumpli volt a gyomromban, és már kezdek szédelegni az éhségtől. Asszem, Pet eldugott némi csokitakarmányt a kedvenc plüssébe: meg kell vámolnom a hugi készleteit, különben báty nélkül marad szegényke! ...KATT

Negyedik adásnap, augusztus 9., kedd, 21^h 14', harmadik bejelentkezés

KITT... Most épp csak néhány percre surrantam fel a padlásra, és bocszes, de kivételesen nem a ti kedvetekért, kedves nem-hallgatóim. Arra voltam kíváncsi, hogy történik-e valami a templomban, úgyhogy felmáztam a tetőablakhoz, és óvatosan kihesszeltem rajta.

Semmi! Tök sötét és süket csönd.

Ez tiszta szívás! A csalódottságtól dühös, a dühtől pedig még a szokásosnál is bátrabb lettem, hát egészen derékig kimásztam az ablakon.

El kell mondjam nektek: a tetőről lenézni igazán gigasirály érzés, surmókáim! Mark a világ tetején! Körülöttem a háztető végtelen, lejtős cserépsivataga, fölöttem a csillagos, szmogos, fényszennyezéses égbolt, alattam pedig háromemeletnyi szuroksötét mélység! Az elfelejtett templomot minden oldalról bérházak veszik körül, úgy szorongatva őt, mintha az ájtatosság maradékát is ki akarnák belőle préselni. A látcsövemmel próbáltam belesni a keskeny ablakokon, de mintha mindet bedeszkázták volna. Azt viszont kiszúrtam, hogy a templom főbejárata és a vele szemközti bérház hátulja közé randa átjárót építettek vasbetonból. Ebből arra következtettem, hogy a tornyos imakérót már tényleg baromi rég nem használják olyasmire, amire eredetileg szánták. De akkor vajon mi lehet benne?

Titkos génlabor?

A földre látogató idegenek budapesti nagykövetsége?

Elhunyt szerzetesek és apácák bolyongó lelkeinek szociális otthona?

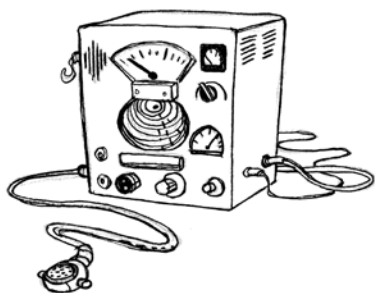
Pszichopata óvodások játszóháza?

Nincs gyertyafény, és a templom körüli tér hársfái alá sem láthatok be.

Holnap megkérem anyát, hadd derítsem fel új otthonunk környékét. Eddig egyikünket sem engedték le az utcára (Csumpit is apa sétáltatta, néha órákon át, így lépve meg a „fészekrakás” gyönyöreire elől), mondván: „előbb szokjátok az érzést, hogy egy egész böhöm nagy főváros vesz körül benneteket, mert ez a hely sokkal **töményebb**, mint ahol eddig éltünk”. Hogy „töménység”

alatt mit értett, nem teljesen vágom. Talán azt, hogy Budapes-
ten egy négyzetméterre több kötekedő alkesz és cukrosbácsi jut,
mint a korábbi lakhelyünk egészére?

Na, tipliztem, mert mindjárt vége az NCIS-nek, amit az egész
család kataton (pislogásmentes, merev tekintet és nyálat csurran-
tó, tátott száj) állapotban szokott végignézni. Üdvicsek és szép ál-
mokat minden kataton módon értem rajongó nem-hallgatónak!
...KATT

Ötödik adásnap,
augusztus 10., szerda, 16^h 05',
első bejelentkezés

KITT... Szasztok, türelmetlen nem-hallgatóim! Nyugi van, lazuljatok, végre itt a ti imádott rövidhullámlovasotok. Az van, hogy végre bejártam a környéket. Na jó, nektek nem kamuzok: valójában csak a tömböt jártam körbe, amibe a mi bérházunk is tartozik, és ami tényleg totál körülfárja a templomot. Ez most már biztos, mert sehol sem találtam olyan helyet, ahonnan rá lehetne látni erre a titokzatos imakéróra. Fura, sőt, gigapara, hiszen a templomokat általában terekre vagy legalábbis közvetlenül az utcafront-ra szokás építeni, hogy jól láthatóak és könnyen megközelíthetők legyenek.

Ez viszont úgy körbe van rakva sokemeletes bérházakkal, hogy ha nem nézek ki a tetőablakon, még ma se tudnám, hogy létezik. Persze most már azt is vágom, miért van ez így, mert naná, hogy kinyomoztam, de erről majd később.

Előbb inkább arról nyomatom a **sót**, hogy milyen is volt az első túrám ebben a böhömeráj fővárosban – vagy legalábbis annak körömpiszoknyi darabkájában.

Már a joghoz, hogy kitehessem a lábam a Kiss Józsi 2/A Kapuján, Kemény Közselharcot kellett vívnom. Reggel apának dobtam fel az ötletet, hogy ma én szeretném megsétáltatni Csumpit, elvégre hamarosan Kezdődik a sulij, és ezért ideje volna legalább a közvetlen környéket ismernem.

- Én azt hittem, hogy egyfolytában a környéket járod - csodálkozott apa. - Hisz mindennap órákra eltűnsz!

Kénytelen voltam hirtelen mozdulattal a tükörtojásomra borítani a tejet, mert anya tekintetében máris ott billuxolt a kérdés: „Mondd csak, Kisfiam, hol is kódorogsz te valójában, mikor nem vagy itthon?”. A tejcunami szerencsére elég alapos és kiterjedt volt ahhoz, hogy a téma ejtve legyen. Mikor azonban reggeli után az előszobában magamhoz fűtten tettem Csumpit, azt kellett látnom, hogy a kutya farkához hozzáragadt valami: a húgom.

- Pet, engedd már el szegényt! - szoltam rá. - Tudod, hogy ha ezt csinálod vele, az olyan, mint mikor Monyó a tenyerével befogja a szádat, mert csendet akar. A kutyák farokcsóválása éppolyan, mint nálad a folytonos csacsogás.

Pet azonban továbbra sem engedte el Csumpit. Ennek eredményeként mindaz a „szia-megyünk-sétálni-mert-akkor-boldogvau-vau-vagyok-szia-szia” energilöket, ami normális esetben a

kutyánkból farokcsóválás útján távozik, most visszaáramlott a testébe. Ettől aztán Csumpi pillanatok alatt egy merő robbanásveszélyes CSÓVÁLÁSSÁ vált. Hirtelen nagyon megsajnáltam szegényt, úgyhogy sietve lefejtettem róla Petet, a nyakát pedig belebújtattam a pórázba (Csumpiét, nem Petét). Távozni a lakásból mégsem volt egyszerű, mivel az én édes kis hugim elállta az ajtót, még hozzá nagyterpeszben és összefont karokkal, amitől úgy nézett ki, mint valami gőzkalapács alá Keveredett pankrátor.

- Én is sétáltatok! - közölte Pet. - Nélkülem eltévedésbe keveredtek!

Hogy ezt a feltevését mire alapozta, arról fogalmam sincs, és nem is érdekel. A lényeg, hogy miután segítségül hívtam anyát, majd apát, sőt, a csatazajra végül maga a vámpírhercegnő is előcsoszogott a fürdőszobából (ahogy kinézett, az maga volt a HÁTBORZONG: a reggeli sminkjével már elkészült - fekete szemfesték, fekete műpillák, fekete rúzs, sápasztó arcpúder -, ám mindehhez még Zaki nagyfi nálunk felejtett, rózsaszín hortenziás otthonkáját viselte, szóval az egész csaj hűűdehűű! volt).

Végül hármuknak sikerült elkönyörögniük-vontatniuk Petet az ajtóból, s én meg Csumpi végre útra kelhettünk.

- Hagyd, hogy vezessen! - szólt ki még a konyhaablakon apa, mikor épp elhaladtam a gangon. - Ő már tudja, hol van a legközelebbi park, ahol eleresztheti, amit... No, hát amit ilyenkor el szokás eresztetni.

- A kakát, apa? - kiáltottam be az ablakon, rendesen megzengetve a szót az egész körfolyosón. - A kutyakakára gondolsz?

- Kesztyű, seprű és tasak! - vicsorgott rám az öregem. - Van nálad? Az utolsó darabkát is tessék összeszedni és a legközelebbi szemetesbe dobni! Ellenőrizni fogom!

Miközben a boldogan csaholó Csumpival lefelé robogtunk a cselédlépcsőn, azon töprengtem, vajon apa hogyan fogja ellenőrizni, hogy összeszedtem-e a kutyánk termelte hurkákát? Persze állatorvos, de azért mégsem hiszem, hogy ha nagyítóval végigsasolná a parkban található kutyagumikat, felismerné, melyik a Csumpié és melyik a környék egyéb ebeinek hagyatéka.

Lényeg a lényeg, hogy végre ott álltam a Kiss Jócó 2/A előtt. Néztem jobbra, néztem balra. Parkoló autók sora mindkét irányban, orral a járdának. Azon agyaltam, merre induljak. A döntést végül Csumpi hozta meg, aki totál eberővel a Rákóczi út felé kezdett vontatni.

Most, hogy visszagondolok rá, nincs sok érdekesség, amit elmondhatnék nektek, áhítattal nem-hallgató barátaim. A Rákóczi út 2 x 2, plusz buszsávós zajcsatorna, amiben az autókön kívül csak sűrű, belégzésre alkalmatlan benzingőz hömpölyög. A sarokra érve szinte mellbe vágott a monoton dübörgés, de megállni nem lehetett, mert Csumpi azonnal jobbra kanyarodott, ügyesen besorolva a járdán tolongók közé.

Úgy vonszolt, mint valami fárasztóan lassú, de sajna szükséges rosszat, amit egy értelmes kutya bölcsen elvisel. Már a tömb felénél jártunk, mikor elállt a lélegzetem. Erről az oldalról a hatalmas bérházba nem egy szimpla ajtón át lehet bejutni – de nem ám! Itt egy hatalmas, boltíves kapu ásít rá a Rákóczi útra. Bár Csumpi tiltakozott, nekem oda **be kellett mennem**, mert hirtelen rájöttem, hogy e mögött bújjik meg a titkos templom. Sajna hamar kiderült, hogy az út le van zárva. A sötét kapubejáróból indul ugyan jobbra és balra egy-egy lépcsőház, de a belső udvarra vezető ajtót lelakatolták.

Viszont ahogy ott nézelődtem, a kukák árnyékából hirtelen rezzelős hang ütötte meg a fületem:

- Püfölődni gyöttél vón?

Hunyorognom kellett, hogy legalább két lábat meg tudjak különböztetni a szemetes köré szórt kartondoboz, konyhai hulladék és rongyok halmazától. A nevezett lábakra a gazdájuk, ki továbbra is árnyékban maradt, legalább tucatnyi különböző zoknit és egy-egy fűzőtlen, barna cipőt erőszakolt rá.

- Tessék? - Kérdeztem az első pesti lakostól, akivel volt szerencsém szót váltani.

- Asztat mondom, hogy pofoszkodni gyöttél-e? - Kezdett kibontakozni a ráspolyos hang gazdája a homályból. - Tudod, na! Karatéjózni akarnál, vagy mi?

Továbbra se értettem, mi a fenére kíváncsi. Ekkor ő ujjatlan kesztyűs kezével a lelakatolt ajtón függő cetlire mutatott, majd

akrobatikus hadonászások és hátborzongató nyögések kíséretében nagy nehezen sikerült talpra állnia. Miután a megrázkódtatásból, hogy oly magasról kell lenéznie a világra, mint

amilyen magasra nőtt, kissé magához tért, a fedezékül szolgáló kukára könyökölt, és magyarázni kezdett.

- Mer' ha karatézozni gyöttél vón, akkor el vagy Késve, mint a húsvéti Téalapó!

Így ismertem meg Kukeszt (a nevét hallva majdnem dobtam egy hátast, hisz szinte ugyanez a mi családnevünk is, csak épp az sz helyett c-t írunk), aki öt éve ideiglenesen él a környék kapualjaiban.

- De sose ugyanabba' ám, mer' én szabaccságos lélek vagyok, aki nem tűri a kötöccségeket... No, meg a lakók is folyton elzavarnak - mondta.

Tőle tudtam meg, hogy a lelakatolt kapu mögött kezdődik az a vasbeton folyosó, ami egyenesen az én titkos templomomba vezet, és amiben tavaly még a Sporttemplom elnevezésű harcművészeti és testépítő sulis működött.

Ez egyrészt komoly csalódás volt a számomra, mert úgy tűnt, hogy a háztömbök által körülzárt templom még sincs egészen elfeledve. Másrészt viszont egy harcművészeti sulis mint fedőszerv akármit is rejthet! Ráadásul ott van még az az éjszakai gyertyakóválygás is a toronyban!

A LEZÁRT és ELHAGYATOTT templom tornyában!

Ráadásul Kukesz azt is közölte velem, hogy mióta a „karatézozó izomsurmók” elköltöztek, a templomra „szigorú nem-bemenési tilalmat meg öt mázsa lakatos láncot tettek”, így aztán ott BIZTOSAN NEM LEHET SENKI SE!

Pedig van, és én ki fogom deríteni, hogy kicsoda! ...KATT